

Alniki'nin Kızları

– AliKemal · 11 Eylül 2015

Sarımsaklı yaşantım, kundura tamircisi Gavatko'nun karısı sayesinde hovardalık açısından hızlı başlamıştı.

Kundura tamircisi Gavatko usta dükkanında ayakkabı tamir ederken, eşimi atlatılabildiğim her boşlukta ben de Gavatko ustanın karısı Alniki'nin hassas ruhunu tamir etmeye başlamıştım.

Alniki, fena bir kadın değildi, ama o güzeller güzeli iki kızının yanı başında sadece bir çaput gibi duruyordu. Yaşın ne olursa olsun, gözün illa ki, o genç tenlere akıyordu. Çok bilenin biri, her insanın bilinçaltında gizli bir sapıklık duygusu saklı durur, dememiş mi? Hiç kimse kızmasın bana; bu iki kızın nasıl birer hiper aktif afet-i figan olduğunu bilmiş olsalar pek çok erkeğin bilinç altında saklı duran sapıklık duygusu isyan edebilirdi.

Zaman akıp gidiyordu. Bir gün, sahil yolundaki barlardan birinin bahçesinde soğuk bir bira içmekteyken bu iki genç aşüfteyi karşıdan gelirken gördüm. İkisinin kıçında da birer mini etek vardı. Belden itibaren etek boyu en tıfıl adamın eliyle bile bir karışı geçmezdi. Bacaklar upuzun birer sütun gibi uzanmışlar aşağı doğru; bir sümüklü böcek topuklardan tırmanmaya başlasa, popoya ulaşabilmek için tam gün mesaisini o işe harcaması gerekirdi. Üst tarafları ise çok daha feciydi. O tarafta etekleri kadar bile bez parçası yoktu. Birer bikini üstü, tamam. Anlaşılan o ki, plajdan geliyorlardı.

Şimdi, bu ikisini buraya getirmeliydim, oturtmalıyım masama ve ruhumun yaşlanmak bilmez duygularıyla şiirler düzmeliydim onlara. Hatta tarih öğretmenliğinin verdiği derin kültür ile tarihi adamların tıfıl kızlara aşklarını anlatarak beni babaları gibi değil de aşıkları olarak benimsemelerini sağlamalıyım. Şiirlerimle ilan-ı aşk etmeliydim kulaklarına fısıldayarak. Hem de her ikisine de; bir ona, bir ona, çünkü biri için diğerinden, diğeri için birinden vaz geçilemezdi ki bunların. Ah, ah! Vaz geçtim ikisine birden aşık olmaktan, şunlardan biriyle bir aşk yaşasaydım da, zararı yok, yüz milyar borcum olsaydı. Öteki kızı da Sarımsaklı'da ilk tanıştığım insan olan sevgili dostum Kemal beyle tanıştırdım boş kalmasınlar diye...

Bara doğru yaklaştıklarında abla olan afet beni fark ederek kardeşini dürtüp beni işaret etti. İkisi birden beni gözlemeye başladılar. Hem yürüyorlar, hem de çaktırmamaya çalışarak bana bakıyorlardı. Geçip giderken bile çaktırmadan başlarını çevirip çevirip bana baktıklarını fark edince bunu peşlerinden gelmemi istediklerine yordum. "Allah'ım," dedim; duydun demek şu yangınlar çeken yüreği!" Acele ederek bira parasını ödeyip peşlerine düştüm. Hayaller içinde yürüyüşe geçtim. Peşlerinden sürükleyerek, eminim ki, ayak altından uzak bir plaja götürmekteydiler beni. Plajda güneşlenerek, ya da denizde yüzerek onlarla geçireceğim zamanın fantezileri içinde hopluya zıplaya peşlerinden gitmeyi sürdürdüm.

Epeyi bir gittikten sonra, iki afeti cihan ansızın durarak geri dönüp yanıma gelmeye başladılar. "Allah! Nihayet başlıyorduk işte! Yaşasın aşk!"

Bir anda gelip önümde dikildiler.

"Merhaba!" çektim hemen.

O cıvıl cıvıl, sevimli şiveleriyle öyle bir“Merhaba, saygıdeğer Sami beyefendi başkomiserim!” deyişleri vardı ki, içimin yağları eriyiverdi.

“Nasılsınız?”

“İyiyiz, Sami beyefendi başkomiserim!”

“Ne yapıyorsunuz?” Ben, bu soruyu, falanca yerde denize girmeye gidiyoruz, sizde gelir misiniz, diye bir cevap alacağımı umarak sormuştum, ama aldığım cevap tam bir şok oldu.

“Kırk yılda bir ise cikmisiz, velakin size yakalanmisiz...”

İşi toparlamaya çalışarak, “bana yakalanmak istemiyorsanız, işinizi önce benimle göreceksiniz, önce beni memnun edeceksiniz!” dedim. Yani bundan daha açık nasıl söylenebilirdi onlarla birlikte olmak istediğim, bilemiyorum. Ama onlar, benim beklentimle alakalı olmayan bir cevap verdiler.

“Tamam, anlamisiz saygıdeğer baskomiserim! Bir ellilik yeterli midir?”

Elli lira! Bana teklif ettikleri bu rüşvet öyle bir hayal kırıklığı yaratmıştı ki, mosmor oldum. Ben ne istiyordum, onlar ne veriyordu.

Ben, aklıma koyduğumu elde eden biri değil miydim? Elbette ki, onları da elde etmeyi bilirdim. Verdikleri rüşveti almaya ve benimle yapmaya yanaşmadıkları şeyi yapacakları erkeği tavlamalarını bekleyecektim. Onu götürdükleri yere kadar takip ettikten sonra dikilirdim tepelerine ve, ya beni de memnun edin, ya da zina suçuyla tutuklarım sizi, diye korkutarak da istediğimi elde ederdim.

Verdikleri elli lirayı alarak cebime soktum.

“Tamam midir, saygıdeğer baskomiserim? Simdi bisi görmeyeceksinidir?”

“Tamam, ama merak ettim sizin bu işi nasıl yaptığınızı, uzaktan bir takip edip göreyim.”

“Mademki anlasmissizdir, takip eder görürsünüz efendim...”

Yanımdan ayrılarak yürümeye başladılar. Ben de aramızda belli bir mesafeyi koruyarak peşlerine takıldım.

İki genç kadın nihayet yanlarından geçen bir ensesi kalına tebelleş oldular.

“Beyefendi, bis İstanbul’dan buraya tatile gelmissizdir, fakat besparasiz kalmisizdir. Lütfen, bize yardım ediniz ki, otobos biletimisi alip İstanbul’a dönelim...”

Adam, “istediğiniz parayı vermeme istiyorsanız, otelime gidelim, üçlü bir parti düzenleyelim.” dedi.

“Ama efendim, bis, kis oğlan kisisdir. Yapamayis o dediğinisini...”

Adamın hiç kimseye durduk yerde para verecek bir görüntüsü yoktu. “Yok!” deyip kesti. “Paraya mukabil vereceğiniz bir şey yoksa, para da yok!”

Kızların ikisi birden adamın eline ayağına dolanmaya başladı. Fahişelik değil, hayal dilencililiği yapıyormuşlar meğer. Hayal kırıklığı ile izlemeyi sürdürdüm. Onlar da duygu sömürsünü...

“Sisin de bir kisinis olsa, kalsa böyle, üzülmesmissiniz.”

“Merhamet ediniz beyefendi. Lütfen!”

Adam ellerinden kurtulmak için uğraştıkça abluka artmıştı; en nihayet abla olan adamın cüzdanını çekerek eteğinin altındaki bikini altının ,içine sokuşturdu. Adama sitekler ederek yanından ayrıldılar.

Bu gün bu kızlar şok üstüne şok yaşatmışlardı bana. Ben onları fahişe sanarken, onlar usta birer yankesici çıkmışlardı. Yanlarına gidip resti çektim.

"Siz bana yankesicilik yapıyoruz dememiştiniz. Olmaz... Yankesicilik büyük suçtur, öyle elliyle yüzle

kurtulamazsınız. Yürüyün karakola!"

Paçaları tutuştu. "Ama sayın! baskomiserimi!"

"Aması maması yok. Bu suça göz yummamı öyle elliyle yüzle sağlayamazsınız!"

"Aman baskomiserim! Sis bilirsinin! Sis ne istersinin bis veriris..."

MAKSİ...

Hayatım boyunca ne yaparsam yapayım çevremdeki insanlara ve köpeklere kendimi sevdirmeyi başaramadım. Kime azıcık yılışsam suratları geriliveriyor, bana yüz vermiyorlardı. Keza köpekler de, ben onlardan uzak durmaya çabaladıkça, onlar beni adeta on ikiden hedefliyorlardı. Ben de bu durumu iyice kanıksamıştım ve kendimi beğendirme ve koruma çabalarımından vaz geçmiştim.

Bu yaz başlarıydı. Bir pazar günü Sarımsaklı plajında, doğrudan kumun üzerinde yatarak, çevredeki bir yığın sevimsiz insanı umursamadan göbeğimi güneşe karşı yaymış, gözlerimin üstüne de şapkamın siperliğini iyice indirerek uyuklamaya başlamıştım. Kumun sıcaklığını hissetmek ağrılarımı iyi geliyordu. Yüksek sesle konuşan, ya da gülen birileri oldu mu, kendi kendime mögürdeyerek basıyordum kalayı, atlıyordum.

Denizden yana çığlıklar koptuğunda da hiç umursamadan bastım küfürü, uyuklamayı sürdürdüm. Ya birileri kavga ediyor olmalıydı, ya da sürat teknelerinden biri daha, gene birilerini ikiye bölmüş olmalıydı; atılan çığlıkların çağrışımı böyleydi.

Ben uyuklamaya devam etmek istedikçe çığlıkların dozajı ve benim küfürlerim artarak sürüyordu.

Tepeme yakın bir yerlerden başlayan gür bir köpek havlaması, hemen yanı başımdan hışımla geçerek deniz kenarında diğer çığlık atan insanlarınkine karışarak sürdü. Gözlerimi öyle bir açışım vardı ki, az kalsın yuvalarından fırlayacaklardı.

Ardından bakınca boz siyah dobermanı gördüm. O canavarın birkaç saniye önce hemen dibimden geçmiş olmasına inanamıyordum. Ya direk bana saldırmış olsaydı! Yanlarıma bakındım, ortalıkta karım da yoktu, yapayalnızdım; beni köpek saldırısında koruyacak tek insan da denize doğru çığlık atanların arasındaki yerini almıştı. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Yere adeta yapışmış, o sere serpe yaydığımı keyifle belirttiğim göbeğimi bu defa, ne kadar yok edersem, o kadar küçüleceğimi ve görünmez olacağımı sanarak öyle bir içime çekmiştim ki, incecik kalmıştım. Sağımdan solumdan ne kadar kum varsa ellerimle üstüme aktararak kendimi saklamaya çalışıyordum.

Az önce köpeğin havlamaya başladığı tepeme yakın yerden bu defa bir kız, feryat fğan köpeği çağırmasın mı?

"Maksi! Maksi! Gel oğlum buraya! Gel baki'im!"

Hışımla doğruldum kıza doğru.

"Ne yapıyorsun sen kızım, manyak mısın, nesin! Niye çağırıyorsun o pis mahluku? Gidip kayışından tut da götür, ne cehenneme götüreceksen!"

Kızcağız öfkem karşısında ne yapacağını şaşırarak, benimle aynı tepkiyi vermeye başladı.

"Ne diyorsun sen be! Manyak mısın, nesin! Pis mahluk dediğin sana benzer!"

Olan her şey, işte o andan sonra gelişti. Maksi, sahibesine bağırdığımı ve onun da bana bağırdığını görür görmez öyle bir celallendi ki, o hırsıyla havlayarak üstüme doğru koşmaya başladı.

Öldüm ben, bittim!

Hani, belli bir mesafede dikilip havlasa, ya çevredekilerden, ya da karım yetişip kurtarırlardı beni; ama, o canavar hiç duralamadan, doğruca bacağıma sarıp dişlerini geçirdi. Öteki ayağımla savurduğum tekme karın boşluğuna denk gelince, can havliyle bir an bıraktı ısırıldığı yeri, ben de can havliyle başladım denize doğru çığılık atanların arasına koşmaya. Baktım peşimden köpek de gelmekte duralamadan daldım denize. Normal şartlarda köpekler sudan pek hoşlanmaz ve girmezlerdi suya, ama bu canavar en az benim kadar hoşnuttu suda bulunmaktan, başladı o da denize dalıp peşim sıra yüzmeye. Az ilerde bir sürat teknesi birkaç metre karelik alanda dönüp duruyordu, onlara ulaşabilirsem beni teknelerine alıp köpekten kurtarmalarını rica edecektim.

Ben yüzüyordum, köpek de peşim sıra yüzüyordu... Şöyle böyle beş, on dakika yüzdükten sonra, tekneye on, on beş metre kadar bir mesafe kalmıştı ki, adamlar beni orada, öylece bırakıp sür'atle uzaklaşmaya başlamışlardı. Nefes nefeseydim. Arkalarından seslendiğimi duymadılar bile; arkama dönüp baktığımda, dobermanın peşimden gelmeyi bıraktığını ve kıyıya doğru yüzmeye başladığını gördüm. Yüzerek geldiğim yer kıyıda en az üç yüz metre açıktaydı. Tam da kurtuldum, rahatladım, diyecekken, geldiğim yerde gördüğüm manzara büyük bir şok daha geçirmeme sebep oldu.

Suyun içinde küçük bir terrier cinsi köpek vardı ve hayvan ha boğuldu, ha boğulacak bir halde yüzmeye çabalıyordu. Deniz suyunda onca çırpınmaya rağmen her yanı kıpkırmızı kana bulanmış görünüyordu. Az önceki teknenin döne dolaşa bu hayvancağızı öldürmek için uğraştığını anladım. Ama, ama bu, bir canavarlıktı!

Köpek fobim nedeniyle bir türlü temas kuramıyordum köpekle, çaresizdim. Aramızda yarım metre kadar bir uzaklık vardı. Zavallı köpek bir anda başını doğrultup lütfen kurtar beni der gibi öyle bir baktı ki, ağlamamak için kendimi zor tuttum. O anda direnmeyi bıraktı ve birden bire suyun içinde kayboldu. Olamazdı! Uzandım, tam da suyun içinde rastgele bir yerinden yakaladım, dışarı çıkardım. Korkuyla bir an yeniden bıraktım, suya batarken yeniden yakaladım. Beni ısırarak gibi bir niyeti de, mecali de yoktu. Baktım, fobim depreşmeden tutabiliyordum. Yakından görünce hayvancığın ağır yaralı olduğunu ve çene kemiğinin kırılıp sarkmış olduğunu gördüm. İyi ama, böyle bir canavarlığı niçin, nasıl yapabiliirdi insanoğlu!...

Odukça da yorgundum. Sırt üstü yattım, yaralı köpeği göbeğime yatırdım, öylece, sırt üstü yüze yüze sığığa ulaştım. Köpeği elime alıp da doğrulduğumda kıyıda ki insanlar müthiş bir alkışa başlamışlardı. Sanırım beni alkışlıyorlardı.

Köpeğin hikayesini karıma teyit ettirdim. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, sürat teknesindekiler hayvancağızı suya attıktan sonra, tekneleriyle üstünden geçe geçe öldürmeye çalışmışlar; benim yüzerek üstlerine geldiğimi görünce de kaçıp gitmişlerdi. Hoşuma giden ise, karım dahil herkes, benim o heriflere doğru yüzerek gidişimin nedeninin, onları korkutup kaçtırtmak ve köpeği kurtarmak olduğunu sanmışlardı. Bu durumun sırrını tek bilen ise Maksi'ydi ve sahibesinin elinde, sıkı sıkıya tutulan Maksi, bana, "Hadi gene sayemde kahraman oldun, iyisiin, iyisin," diyerek gülümsüyordu. Herkes sevecenlikle gülümsüyordu. Galiba insanlara da, köpeklere de bu defa kendimi sevdirmeyi başarmıştım; hem de onlardan en nefret ettiğim saatlerde.

"Hangi istikamete gittilerse, şuradan bir tekne turalım da peşlerine düşelim, yakalayalım, şerefsizleri! Zavallı hayvana yaptıklarının aynısını biz de onlara yapıp atalım denize!"

Bu önerime kimse yanaşmadı.

“Hayvanlara kıyan herkesi aynı şekilde cezalandırmaya kalksak, seri katiller oluruz Kemal bey,” dediler. Köpeği sahiplenip veterinerine götürerek tedavisini yaptırmak bana iki bin liraya mal oldu; bir buçuk aylık maaşım olan bu paraya, küçük dostum sağlığına kavuştuktan sonra, galiba pek üzülmедim; ama, dürüst olmam gerekiyorsa, yediğim kuduz aşısı iğnelerinden dolayı çok canım yandı, çok. Neyse ki, Maksi'nin kuduz mikrobu taşımadığı tespit edildiğinde aşı olmayı beşinci iğneden itibaren durdurduk da, ıstıraptan çabuk kurtulmuş oldum.